Fladderen tussen mens en medium

Wies Bakker

Fladderen tussen mens en medium

Copyright © 2015-2025 Medium Wies Bakker

info@mediumwiesbakker.nl
www.mediumwiesbakker.nl

Omslagafbeelding: Max Shturma
Omslagontwerp: Wies Bakker
Redactie: Duyo Geldrop
KvK Eindhoven no. 66137977

Dit boekje werd eerder uitgegeven onder de titel:
Mijn ervaringen als Medium de Witte Duif

ISBN 978 94 021 3754 5

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Medium Wies Bakker.

Dit boekje wordt opgedragen aan iedereen die gelooft dat er méér is tussen hemel en aarde en tegelijkertijd aan alle mensen die daarover juist hun twijfels hebben…

Inhoudsopgave

1	Of je het wilt of niet, je wordt ermee geboren!	1
2	Medium, paragnost en/of beide?	7
3	Een weerbarstig rood mannetje	11
4	Spontane readings op een paranormaalbeurs	15
5	Een stukje buitenlandse cultuur	19
6	De overleden man van Mien	21
7	Een overledene hield haar woord	29
8	Oude spullen op zolder	33
9	Tweemaal resultaat op hetzelfde adres	35
10	Een stropdas gaf de doorslag	39
11	Contact met een moeder	43
12	Een ongelovige man	47
13	Een Belgische geest in een Brabants hotel	51
14	Een ervaring rijker	55
15	Toeval of een boodschap uit het hiernamaals?	59
16	De weg naar harmonie in mijn leven	63

1

Of je het wilt of niet, je wordt ermee geboren!

Een medium word je niet zomaar, dat zit je in het bloed. Op sommige websites kun je lezen dat mediums zich al vanaf hun geboorte bewust zijn van hun gave. Welnu, dát vind ik klinkklare onzin.

Ik groeide op met mijn paranormale gave, zonder te weten dat ik die had en zonder dat mijn directe omgeving besefte wat er aan de hand was. Voor mij was alles zoals het was; hoe kon ik nou weten dat de dingen die ik waarnam niet door iederéén werden opgemerkt? Met welke informatie had ik kunnen inzien dat mijn wereld er anders uitzag dan die van andere kinderen? Hoe ouder ik werd, des te meer sloot ik mij op in mijn eigen, paranormale wereldje. Hoewel ik het anders had gewild, hoorde ik niemand praten over de regelmatig angstaanjagende voorstellingen die ik zag, dus zelf hield ik ook mijn mond daarover.

Als kind kostten mijn paranormale waarnemingen mij veel energie. Ik was heel vaak moe, wat leidde tot een regelmatig doktersbezoek. Soms viel ik zomaar in slaap, maar een medische reden werd daar nooit voor gevonden. En omdat niemand iets van mijn paranormale aanleg wist, was er geen mens die de oorzaak van mijn grote vermoeidheid dan ook in die richting zocht.

Tijdens mijn gehele jeugd heb ik met dit fenomeen geworsteld. Soms zag ik vreemde wezens, geesten of ik zag de Dood als persoon bij de ingang van de kerk staan. Het waren deze waarnemingen die mij schrik aanjoegen en waarvoor ik geen redelijke verklaring kon vinden. Mijn

hersens hadden zoals gezegd wat dat betreft geen enkel vergelijkingsmateriaal. Ik kon daar met niemand over praten. Vanaf het moment dat ik leerde lezen en schrijven kreeg ik op nieuwe manieren toegang tot allerlei voor mij nuttige informatie. Daarmee werd mijn mediumschap pas echt geboren.

Tegen de tijd dat ik rond de dertig was, begreep ik er nog veel meer van, omdat ik het speciale voorrecht had om een Mariaverschijning te mogen meemaken. Dat leverde mij geheel nieuwe inzichten op en vanaf dat moment ontstond mijn roeping. Via Maria leerde ik dat ik onder de naam *Medium de Witte Duif* mensen met mijn gave moest gaan helpen. Tevens begreep ik vanaf dat moment dat de onbekende wezens die mij altijd omringden in werkelijkheid mijn spirituele gidsen waren. Sindsdien kwamen er voortdurend mensen op mijn pad die ik op een paranormale manier kon helpen. Soms kwam de actie spontaan uit mijzelf voort, andere keren werd ik door om hulp vragende mensen zelf benaderd.

Het was geen gemakkelijke periode. Naast dat ik tijdens een slecht huwelijk voor mijn drie kinderen moest zorgen, werkte ik ook nog eens in loondienst. De spirituele activiteiten deed ik er in mijn vrije tijd bij, vaak zonder daar een vergoeding voor te vragen.

In 2010 kwam het tot een echtscheiding en eind dat jaar leerde ik mijn huidige echtgenoot Jan kennen. Halverwege 2011 gingen wij samenwonen in Geldrop en startte Jan als zzp'er zijn eigen bedrijfje voor teksten en websites. Mijn activiteiten als Medium de Witte Duif werden tegelijkertijd iets commerciëler. Om de naam te beschermen maakten wij er een merk van dat werd ingeschreven bij de BBIE, het Benelux-Bureau voor de Intellectuele Eigendom. Daarna

mocht ik een ®-teken achter Medium de Witte Duif zetten. Ik kreeg een website en er werden advertenties geplaatst. We introduceerden een spirituele bellijn en vanuit het hele land kwamen er aanvragen binnen voor een consult.

Het was 30 augustus 2013 toen Jan en ik in het huwelijk traden. Het geluk dat met Jan in mijn leven kwam stond in schril contrast tot alle ellende die ik in mijn jeugd en latere huwelijk had moeten ondergaan. Begin 2014 kwam het boekje *Mijn ervaringen als Medium de Witte Duif* uit. Het telde maar 50 blz. en was door kunstenares Ingrid van Dooren van Kunst Eigen Stijl geïllustreerd met afbeeldingen van witte duiven en engelen. De inhoud van het boekje was op mijn aangeven en in mijn persoonlijke stijl geschreven door Jan, onder het pseudoniem Duyo Geldrop. Het boek beschreef een aantal ervaringen die ik als Medium de Witte Duif had opgedaan vanaf de beginfase van mijn mediumschap tot aan de tijd dat het boekje in eigen beheer verscheen.

Hoewel mijn leven er op dat moment alleszins goed uitzag, doemde er ook een keerzijde op. De rust en ontspanning die mijn nieuwe gelukkige leven kenmerkten, zorgden ervoor dat mijn verleden actief begon op te spelen. Een en ander leidde ertoe dat ik de angstaanjagende zaken uit mijn jeugd, die ik jarenlang met succes had weten te onderdrukken, opnieuw begon te beleven. Net als bepaalde vervelende situaties uit mijn vorige huwelijk. Mensen om mij heen waren verbaasd. Zij begrepen niet dat ik daar als medium niet mee om kon gaan. Hoe kon ik anderen met dit soort dingen helpen als ik dat niet eens bij mijzelf wist te doen? Met dat gegeven was ik aangekomen bij de kern: de mensen beseften niet dat ik als medium ook maar een mens was. De situatie verergerde snel en op mijn werk moest ik mij noodgedwongen ziek melden. Maandenlang heb ik overigens nog een paar uur per dag

gewerkt, meer kon echt niet. Het zorgde ervoor dat ik het contact met mijn werk hield, dat vond ik heel belangrijk. Wat ik wel al snel deed, was het compleet staken van al mijn spirituele en paranormale activiteiten. Vooral het paranormale deel was soms lastig, omdat ik af en toe zomaar vanuit het niets van "bovenaf" informatie over mensen kreeg doorgespeeld. Het was allemaal niet voor niets, want ik leerde daardoor mijn geestelijke aan/uit-knop nog beter te bedienen. Het was een periode waarin ik vooral aan mijzelf moest denken en minder aan anderen.

Na veel doktersbezoek werd uiteindelijk door een zeer deskundige psychologe een diagnose gesteld: ik leed aan PTSS, een Post-Traumatische Stress Stoornis. Het was wel jammer dat niet iedereen begreep dat ik echt iets mankeerde. Zo werd ik nog heel lang voortdurend benaderd door mensen die mijn paranormale hulp wilden inroepen. Aan de ene kant voelde ik mij natuurlijk wel gevleid, blijkbaar hadden die mensen nog steeds vertrouwen in mij. Aan de kant, omdat ik niet actief was, hoopten veel mensen op een gratis advies, even tussendoor. Hier heb ik redelijk goed mee leren omgaan, steeds beter eigenlijk, wat vooral te danken was aan de uitstekende begeleiding van mijn psychologe. Zij leerde mij stress-situaties te elimineren en meer voor mijzelf op te komen. Andere mensen helpen was prima, maar ik moest natuurlijk – nu en in de toekomst – mijzelf niet vergeten. Dat was iets dat ik mijzelf heb moeten aanleren.

Hoewel de symptomen van PTSS misschien nooit helemaal verdwijnen, is het met een goede begeleiding wel mogelijk om ermee te leren omgaan. Gelukkig verkeer ik medio 2015 in een situatie waarin zich een stijgende lijn aftekent. Het gaat steeds beter met me, misschien mede omdat ik besef dat ik een ander, gelukkiger mens ben geworden.

Mijn ziektebeeld heeft ertoe geleid dat ik inmiddels afscheid heb genomen van mijn werk in loondienst. Ik heb niets dan lof voor de wijze waarop mijn werkgever en ik uiteindelijk tot een compromis zijn gekomen, zodat mijn dienstverband op een alleszins redelijke manier kon worden beëindigd. Dit feit, in combinatie met mijn steeds sneller gaande genezing, heeft Jan en mij doen besluiten om mijn paranormale activiteiten vanaf de maand augustus 2015 weer helemaal op te pakken.

Dat doen we op een andere manier dan eerst. De grootste verandering in mijn paranormale dienstverlening is dat ik workshops ga geven. Ik leer mensen de basistechnieken aan om met spirituele (geen paranormale!) inspiratie encaustic kaarten te maken. Encaustic is een ander woord voor bijenwas. Voor meer informatie daarover kunt u mijn website www.mediumdewitteduif.nl raadplegen.

Mijn nieuwe start wordt gevierd met de heruitgave van dit boekje, weliswaar met een andere, meer pakkende naam en met enkele geheel nieuwe waargebeurde verhalen. Net als in het eerste boekje zijn de namen van de betrokkenen uit privacy-overwegingen aangepast.

Ik hoop van harte dat de verhalen in dit boekje tot nadenken zullen stemmen, in die zin dat weinig mensen nog kunnen ontkennen dat er méér is tussen hemel en aarde…

Ik wens u veel plezier met het lezen van de hernieuwde uitgave van dit boekje!

Veel liefs,

Medium Wies Bakker

2

Medium, paragnost en/of beide?

De eerste dagen van maart 2011 zat ik niet lekker in mijn vel. Ik had een raar gevoel, dat ik niet goed kon verwoorden. Het werd steeds sterker en 's nachts kreeg ik dromen waarin ik verwoeste gebouwen zag, kolkend water en heel veel van angst verkrampte Aziatische gezichten.

Op 11 maart 2011 werden mijn voorgevoelens gruwelijke werkelijkheid. Het was de dag dat er een zware beving plaatsvond voor de kust van het Japanse eiland Honshu. De zeebeving, met een kracht van 9 op de Schaal van Richter, veroorzaakte een allesverwoestende tsunami. Ruim 25.000 mensen kwamen om in de golven, die bij de kerncentrale van Fukushima een alarmerende hoogte van 10 meter bereikten. De beving was zó krachtig, dat later werd vastgesteld dat de aardas met 10 centimeter was verschoven. Daardoor is de lengte van onze dagen sindsdien met een microseconde verkort.

Van dieren, met name honden, is al langer bekend dat zij de komst van aardbevingen kunnen aanvoelen en mijn eigen ervaring duidt erop dat sommige mensen dit ook kunnen. Maar in welke hoedanigheid? Voelde ik de natuurramp aankomen als medium, paragnost of als een gewoon mens?

Voor mijzelf heb ik er natuurlijk wel een antwoord op, maar de wetenschap heeft het hier moeilijk mee. In hun geestdrift om voor alles een afdoende verklaring te vinden, stranden de wetenschappers meestal bij hun verwoede pogingen als het

om paranormale zaken gaat. Het gevolg van het ontbreken van een exacte omschrijving is, dat allerlei ter zake doende begrippen te pas en te onpas worden gebruikt. Zo ontstaat er een zekere begripsverwarring met betrekking tot mediums, paragnosten en mensen met een "normaal" voorgevoel.

Er zijn helderzienden die zichzelf "medium" noemen, maar er zijn ook helderzienden die zich liever als een "paragnost" zien. Soms zie ik combinaties van beide, bijvoorbeeld iemand die zegt een "helderziend medium" te zijn. Het kan ook afhangen van de commerciële voorkeur die iemand heeft.

Wat mij betreft is één ding duidelijk: de voorgevoelens die ik heb maken deel uit van mijn gave. In dat licht laat ik mijn gave niet in een keurslijf dwingen. De grenzen van mijn paranormale vermogens zijn vaag en overlappen geregeld de termen die mensen toekennen aan de begrippen medium en paragnost. *Feitelijk bezit ik eigenschappen van beide*. Voor de duidelijkheid zal ik dat uitleggen door de twee begrippen hieronder apart te beschrijven.

Het begrip "helderziendheid" vindt men over het algemeen meer bij een paragnost passen dan bij een medium. Een paragnost bezit het vermogen om op een bovennatuurlijke (of officieel: buitenzintuiglijke) manier *vooraf* informatie te ontvangen over gebeurtenissen die op een bepaald moment in de nabije toekomst op een zekere plaats in de wereld zullen plaatsvinden. Deze helderziendheid wordt verfijnd met bovennatuurlijke waarnemingen van zaken die mensen betreffen, zoals bepaalde herinneringen of gevoelens, kennis over ziekten die men onder de leden heeft, de verblijfplaats van iemand die vermist wordt, allemaal zaken waarvan niemand op een gewone natuurlijke manier kan afweten.

Waar bij de paragnost de nadruk veelal ligt op het aardse, is het medium veel meer gericht op de communicatie met de geesten van overledenen. Ook zijn er contacten met spirituele gidsen of engelen mogelijk. Na de dood vergaat het lichaam maar blijft er mogelijk een zeker energieveld van de overledene bestaan, waarmee het medium als het ware telepathisch in contact kan treden. Door deze vorm van communicatie komen er vaak onafgemaakte zaken aan het licht, alsof de dode nog een boodschap aan de nabestaanden wil geven om volledig in een natuurlijke balans te kunnen geraken. Zoals ik zelf meerdere malen heb ervaren, kunnen dergelijke boodschappen nabestaanden eindelijk rust geven, waardoor de dood van een dierbare een plaatsje krijgt.

Signalen uit het hiernamaals zorgen vaak voor veel emoties en zijn soms onmisbaar voor een goede rouwverwerking. Ik noem mijzelf mede daarom vaak een doorgeefluik tussen hemel en aarde. Het doorgeefluik werkt overigens niet altijd, of niet op de manier zoals je het verwacht. Hoofdstuk 7 in dit boekje (*Een overledene hield haar woord*) beschrijft een dergelijke situatie, hoewel ook dat, zoals zal blijken, een bepaalde opbouwende betekenis kan hebben.

Met deze uitleg hoop ik een beter beeld te hebben geschetst van mij als gemengd medium, paragnost en helderziende. Daarbij wil ik benadrukken dat ik mijzelf, als Wies Bakker, altijd Medium de Witte Duif zal blijven noemen. Die naam is mijn roeping en daarom blijf ik alle paranormale diensten die ik verricht samenvatten onder die ene overkoepelende noemer die ook mijn handelsmerk is geworden: medium. Een menselijk medium welteverstaan, want zonder de mens is het onmogelijk om namens de doden met de levenden in contact te treden.

3

Een weerbarstig rood mannetje

Jaren geleden werd mijn hulp ingeroepen bij een gezin, dat bestond uit twee ouders en hun zoontje Paul, een kind van destijds ongeveer acht jaar oud. Het probleem was dat het jochie beweerde voortdurend een rood mannetje om hem heen te zien. Dit rode mannetje zorgde voor veel problemen in het gezin, omdat Paul vertelde dat het wezentje hem vervelende dingen liet doen. Dat uitte zich vooral naar de vader toe, die vaak het slachtoffer was van pesterijen door zijn zoon, die kennelijk opdracht daartoe kreeg van het rode ventje. Zo was desgevraagd althans de lezing van Paul, die in zijn eigen kinderlijke bewoordingen bleef aangeven dat hij door het merkwaardige en ook dominante wezentje werd aangespoord om stoute dingen te doen.

Nadat het gezin bij mij thuis was gearriveerd, voerde ik een gesprek met de kleine Paul. De jongen was redelijk in staat om een beschrijving van het rode wezen te geven. Toen ik hem echter vroeg om er een tekening van te maken, lukte hem dat niet. Hij en ik kwamen na het gesprek wel tot een zekere consensus. Wij besloten om het rode mannetje, dat op dat moment volgens Paul ook weer bij hem was, in een gecoördineerde actie buiten de deur te zetten.

Met z'n tweetjes liepen wij naar de voordeur van mijn huis en vroeg ik het rode mannetje om uit de omgeving van het kind te verdwijnen en niet meer terug te komen. Ik heb het daarbij verzocht om te vertrekken van het aardse en zijn rust te nemen omdat er voor hem hier toch niets meer te doen viel. Zelf

zag ik het mannetje niet, maar voelde ik wel een zekere aanwezigheid in de vorm van energie. Daarna vroeg ik aan Paul of hij nu hetzelfde wilde doen: proberen het mannetje zijn wil op te leggen en het daarna kordaat weg te sturen. Ik deed dit allemaal samen met het kind omdat het bij een kind moeilijk te beoordelen is of er sprake is van fantasie of werkelijkheid. Voor een kind is het belangrijk dat hij van volwassenen het vertrouwen krijgt en vooral: dat hij wordt geloofd. Tegelijkertijd met het dringende verzoek dat Paul deed, sprak ik in stilte een gebed uit. Ik vroeg hem vervolgens: "En, zie je het rode mannetje nu weglopen?" De kleine Paul antwoordde bevestigend; hij had het mannetje via de voordeur zien vertrekken en uit het zicht zien verdwijnen. Uiteraard waren beide ouders nieuwsgierig naar het resultaat van onze actie. Vlak voordat zij op huis aangingen, gaf ik hun wat "huiswerk" mee vanwege de nazorg waaraan hun zoontje Paul waarschijnlijk een tijdje behoefte zou hebben.

Nog diezelfde week belde de vader mij op om mij het heuglijke nieuws te melden dat Paul blijkbaar geen last meer had van het rode mannetje. Zij herkenden hun zoon niet meer terug ten opzichte van de periode daarvoor. De situatie was dan ook in positieve zin veranderd. Dat werd later bovendien bevestigd door betere prestaties op school en tevens een makkelijker sociale omgang met zijn klasgenoten.

Weken later volgde er een dip. Volgens Paul was het rode mannetje er weer. Ik heb daarop de "uitzettingsprocedure" via een gratis telefonisch consult samen met de jongen herhaald en dat lukte opnieuw. Gezamenlijk hebben wij het rode mannetje dus wéér buiten de deur gezet, maar nu ging het om zijn éigen huis en voordeur. Het zou blijken dat dat

gegeven een wezenlijk verschil uitmaakte. Kennelijk was het ongewenste wezentje meer huis- dan persoonsgebonden… Hieruit blijkt maar weer eens dat ik als medium ook voortdurend blijf leren!

Ik vroeg het nog maar eens aan Paul en wederom gaf hij door de telefoon aan dat het mannetje was vertrokken. Hij had het zien weglopen en uit het zicht zien verdwijnen.

Daarna heb ik thuis nog een kaars gebrand om een nieuw gebed te ondersteunen. Ik vroeg daarbij nadrukkelijk of de jongen zijn onbezorgde kind-zijn mocht terugkrijgen.

Deze laatste actie bleek een definitief karakter te hebben. Het rode mannetje is daarna voor zover ik weet niet meer terug-gekomen. Vanaf dat moment kon Paul daarom , wat trouwens ook voor zijn ouders gold, onbezorgd door het leven gaan.

Zelf ben ik zeer tevreden dat ik eraan heb mogen bijdragen dat Paul weer kind kon zijn. Nu hij zijn ongewone zorgen kwijt was, kon hij zich op een geheel normale wijze verder in het leven ontwikkelen.

Ik vond het fijn dat ik Paul kon helpen, maar ik voelde mij wel een beetje jaloers op hem. Waar Paul als kleine jongen het geluk had hulp van een medium te krijgen, had ik dat zelf in mijn jeugd moeten ontberen. Maar goed, het loopt allemaal zoals het loopt en ik was toch blij dat ik Paul een helpende hand had kunnen bieden.

4

Spontane readings op een paranormaalbeurs

Ik heb het niet zo op paranormaalbeurzen in het algemeen. Het is vooral het commerciële aspect dat mij tegenstaat. Kijk, ik begrijp wel dat de deelnemers de kosten van hun stand er uit willen hebben. Maar ik zou dan, in hun geval, mijn tarieven verlagen zodra qua kosten het omslagpunt is bereikt. Ik ben ervan overtuigd dat er écht niemand is die dat doet.

In het voorjaar van 2011 zijn mijn man Jan en ik op een paranormaalbeurs in de Brabanthallen in Den Bosch geweest. Het was een beurs zoals alle andere: stands waar allerlei spirituele attributen te koop waren, stands met spirituele boeken, stands met mediums en paragnosten met schandalig hoge tarieven en natuurlijk waren er ook gratis demonstraties van paragnosten en dergelijke. Tja, weliswaar gratis, al hadden meerderen onder hen een boek geschreven en lieten zij niet na dat uitgebreid aan te prijzen. Iedereen doet het op een andere manier, zagen we daar. Wij gingen zitten in het publiek van een paragnost die met geboortedata werkte. Hoe ging dat in z'n werk? Wel, iemand uit het publiek stelde een vraag, de paragnost vroeg om zijn of haar geboortedatum, hij deed kort een berekening en kwam daarna met een reactie.

Schuin voor ons zat een Hindoestaans stel, waarvan de vrouw de vraag stelde hoe het met haar kind ging. Nadat de paragnost met haar geboortedatum had gerekend, zei hij dat haar kind bij haar was. Niets bijzonders eigenlijk, vond ik, en dat terwijl voortdurend de volgende zin door mijn hoofd spookte: "Waarom zegt hij niet dat het over haar dochter

gaat?" Blijkbaar was de paragnost iemand die in het algemeen wist welk type mens hoorde bij welk geboortegetal, maar die daarbuiten geen paranormale input had. Hij wist niet eens of het kind mannelijk of vrouwelijk was…

De show ging verder en door een vrouw op het podium werden kritische vragen beantwoord, vergezeld van het advies om haar boek te lezen. Dat verklaarde alles, zo stelde zij. Op een gegeven moment stond het Hindoestaanse stel op om weg te gaan. Zij hadden er duidelijk genoeg van. Ik overlegde snel met Jan. Ik zei: "Vanmorgen heeft zij de urn met as van haar dochter bijna uit haar handen laten vallen, zal ik haar achterna lopen?" Jan dacht zoals altijd goed mee en zei dus meteen: "Ja, doe dat voor haar."

Vlak voordat het stel tussen de kramen zou verdwijnen, hield ik de vrouw staande en confronteerde ik haar met wat ik had doorgekregen. Zij barstte in tranen uit toen ik haar vertelde wat zij eigenlijk van de paragnost had willen horen, namelijk dat het goed was en dat haar dochter het niet erg vond dat de urn bijna uit haar moeder's handen was geglipt. Ik kon haar nog een boodschap van haar dochter meegeven, waarop de vrouw mij spontaan omhelsde. Het bleek dat haar man eigenlijk niets van dit soort evenementen wilde hebben, maar hij zei tegen mij: "Het stond mij tegen om hierheen te gaan. Door jou heb ik er toch een goed gevoel over gekregen." Beiden bedankten zij mij met tranen in hun ogen.

Na de "demonstratie" liepen wij de hal door en passeerden wij een kraam met een vrouw die vroeg of zij de tarot voor mij mocht leggen. Ik reageerde ontkennend, maar zei wel tegen haar dat ik doorkreeg dat er iets met haar rug was. De vrouw kreeg een kleur en had natuurlijk meteen door dat ik

een medium was. Jan en ik liepen verder, maar er knaagde iets bij mij. Nadat ik Jan had verteld dat ik nog meer over de vrouw had doorgekregen, gingen wij op zijn aandringen terug naar de kraam. Ik ging bij haar zitten en zei haar dat zij haar verdriet moest loslaten. Deed zij dat niet, dan kon dat ernstige gevolgen hebben voor haar hartkwaal. Ik adviseerde haar om niet langer te wachten met een noodzakelijke nacontrole bij de specialist.

Het bleek allemaal te kloppen. Zij had inderdaad een hartoperatie ondergaan, maar verslonsde de nacontroles. Ook had haar broer haar veel verdriet gedaan door onverwacht naar Australië te emigreren. Al lange tijd had zij geen contact meer met hem. Ik adviseerde haar om als eerste weer contact op te nemen en de relatie met hem te herstellen, zodat haar verdriet zou verminderen. Dankbaar zegde zij toe mijn adviezen te zullen opvolgen.

Zo werd deze paranormaalbeurs voor mijzelf een succes omdat ik twee mensen spontaan en kosteloos had kunnen helpen. Ondanks dat wist ik voor mijzelf dat dit wat mij betreft in principe het eerste en voorlopig laatste bezoek aan een paranormaalbeurs was geweest.

5

Een stukje buitenlandse cultuur

Deze spannende ervaring gaat over een consult met een Surinaamse achtergrond. Van tevoren wist ik al waarom ik werd gevraagd om bij deze mensen thuis te komen: er zou een bakroe, een kwade geest, in het huis aanwezig zijn.

De spulletjes die ik bij mij had, waren helemaal op het verdrijven van de geest gericht. Zo had ik een speciale pantji (omslagdoek) bij me en een tapu, een amulet die mij tegen het kwade zou beschermen.

Ik was het huis nog niet binnen of ik kreeg al twee bakroes in mijn gezichtsveld. Bakroes kunnen het beste worden omschreven als gedrochtjes waarvan het vel helemaal is afgestroopt. Mijn onmiddellijke actie bestond uit het aansteken van een witte kaars en het openleggen van een bijbel. Zowel de kaars als de bijbel zette ik op een kastje. Direct daarna begon ik met de bereiding van een watra, een teil met ritueel water, die van boven in het huis naar beneden moest worden gedragen.

Een half uurtje later ben ik met wierook aan het werk gegaan en heb ik mijn voorvaderen bedankt voor hun aanwezigheid. Ik had ze gevraagd om mij bij te staan en te helpen waar dat mogelijk was. Om dit extra te ondersteunen heb ik daarnaast mijn vertrouwde persoonlijke Hollandse gebedje gedaan.

Mijn volgende actie bestond uit het doorlopen van het hele huis, van onder tot boven en weer terug. Dat deed ik met

gloeiende wierookstokjes in mijn hand, zodat de lucht in het huis volledig met de rook werd vermengd. Na deze handeling ging ik onder het uitspreken van toepasselijke gebeden verder met het "bereiden" van de teil watra. Toen ik daarmee klaar was, ben ik ermee van de bovenste verdieping naar beneden gegaan. Tegelijkertijd deed ik de bijbehorende gebeden, waardoor ik de bakroes naar een plek kon leiden waar ik ze hebben wilde: de voordeur. Eenmaal in de hal aangekomen, zette de man des huizes op mijn verzoek de voordeur wijdopen, zodat ik de bakroes naar buiten kon leiden, het huis uit. Dat ging echter niet zo gemakkelijk als dat ik had gehoopt. De ene keer vertrokken ze meteen, maar dit keer vertikten ze het om naar buiten te gaan.

Dat zij echt boos waren kon ik afleiden uit het feit dat zij door mij heen probeerden te gaan om mij uit te putten. Ik bleef mij echter geconcentreerd op de uitdrijfactie richten en verzocht de bakroes dringend om naar het Licht te gaan. En met succes. Na verloop van tijd voelde ik plotseling dat het erg koud werd. Er volgde een windvlaag en overal in het huis klapten er deuren dicht. Het duurde maar kort, want even later verdween de koude wind en werd het aangenaam warm om ons heen. Nu de bakroes met succes naar het Licht waren vertrokken, zetten wij ons aan tafel om te gaan eten. Dat is een Surinaamse gewoonte na het ritueel dat ik had uitgevoerd.

Tijdens die maaltijd sloot ik mijn consult af door de voorvaderen te bedanken en tevens mijn gebed aan Maria te doen.
Voor zover ik weet zijn de bakroes nooit meer in dat huis teruggekomen.

6

De overleden man van Mien

Vroeger kreeg ik regelmatig aanvragen voor consulten die op behoorlijke afstand van mijn woonplaats Geldrop lagen. Inderdaad, ik kreeg dergelijke aanvragen uit het hele land! Tegenwoordig doe ik daar niet meer aan. Vanaf augustus 2015 opereer ik wat dat betreft alleen nog maar in de regio Eindhoven, waar mijn woonplaats Geldrop onder valt.

Het consult dat ik in dit hoofdstuk omschrijf speelde zich echter toen ook al in de omgeving af, zodat ik er vanuit mijn werk heen kon gaan. Ik kreeg een aanvraag voor een consult op een adres dat min of meer op mijn dagelijkse route lag. Dat wil zeggen dat ik eerst naar mijn werk ging en daarna, op de terugweg, met de bus doorreisde naar het adres waar ik werd verwacht.

De vrouw die mij gevraagd had voor het consult deed de deur open nadat ik had aangebeld. Vanwege de privacy en bescherming van haar gegevens zal ik haar hierna “Mien” noemen. Nadat zij mij mijn gebruikelijke consultdrank had aangeboden (water), vertelde zij mij dat haar dochter en kleinkind nog onderweg waren. Op dat moment ging de bel; het bleek de schoondochter van Mien te zijn, die toevallig had gehoord dat ik zou komen en die het consult ook graag wilde bijwonen.

De reden dat ik voor het consult was gevraagd, was om contact te leggen met de overleden man van Mien. Dat was de enige informatie die ik had en meer wilde ik ook niet weten.

Ik wilde de mensen namelijk uit mezelf vertellen wat ze wilden horen. Daarmee trachtte ik te voorkomen dat er twijfel bij de mensen ontstond over mijn optreden. Kijk, als ze mij vooraf al dingen hadden verteld en ik vertelde ze dat later opnieuw alsof ik dat op bovennatuurlijke wijze had doorgekregen, dan was het niet langer puur en eerlijk.

Goed. Wij zaten dus met met zijn drieën te wachten op de dochter en het kleinkind van Mien. En het was al op dat moment dat ik informatie doorkreeg van haar overleden man. Daarom vroeg ik of ik naar buiten mocht gaan, de tuin in. Het achterste gedeelte van de tuin was leeg en ik kreeg vanuit het hiernamaals de aandrang om juist daarheen te lopen. Er was daar helemaal niets, maar toch deed ik alsof ik op een tuinstoel ging zitten. Ik hield mijn handen zó, alsof ik aan een tafel zat, die op dat moment natuurlijk onzichtbaar was. Het was eruit voordat ik er erg in had, want ik vroeg: "Zo vrouw, geef mij nu maar even mijn koffie." Ik zag dat Mien van kleur verschoot en dat werd nog erger toen ik eraan toevoegde: "Waar blijft het water dat je me had beloofd voor de vogeltjes? En waar is de volière eigenlijk gebleven?"

Het bleek weer eens een schot in de roos te zijn. Inderdaad had daar tijdens het leven van Mien's man een volière gestaan. Daarnaast stonden de stoel en de tafel waaraan hij altijd ging zitten nadat hij zijn vogels had gevoerd en verzorgd. Hij vroeg zijn vrouw dan om hem een kop koffie te brengen. Nu dit bleek te kloppen, wilde ik van Mien weten wat hij met het water bedoelde.

Het bleek dat het ging om een watervalletje dat Mien aan hem op zijn sterfbed had beloofd te zullen plaatsen voor zijn geliefde vogels in en rond de tuin.

Toevalligerwijs bleek zij net met de voorbereidingen daarvan bezig te zijn geweest. Zij had zich ten doel gesteld om de dagen daarop daarmee te beginnen. Op dat moment kwamen de dochter en kleindochter van Mien achterom. De dochter ging bij de schoondochter van Mien staan en keek haar vragend aan. Zij had gezien dat de ogen van Mien vol tranen stonden. Mien vertelde wat er was gebeurd, waarop de dochter tegen mij zei: "Sorry, ik kan het niet helpen, ik wilde het namelijk niet geloven maar je hebt wel degelijk contact gelegd met ons Pap. Hoe anders kun je omschrijven en weten waar zijn plaats in de tuin was en dat de vogels zijn lust en zijn leven waren?"

Ik antwoordde dat ik het geen probleem vond dat zij tevoren had getwijfeld aan mijn capaciteiten op het paranormale gebied. "Ik ben er alleen maar blij om," zei ik vriendelijk tegen haar, "dat ik er nu zeker van kan zijn dat het gemaakte contact inderdaad op jullie slaat. Dat is een succes voor jullie, maar geloof me: ook voor mij!"

Op de terugweg naar het huis bleef ik plotseling in het midden van de tuin stilstaan. Ik vroeg in het algemeen: "Wat stond hier vroeger altijd? Hij wil dat het weer terugkomt." Op dat moment wist niemand van de aanwezigen wat er werd bedoeld. Ik zei: "Het is iets zwaars en het heeft ook weer met vogels te maken." Waarop het Mien blijkbaar begon te dagen. Zij liep naar de schuur en begon te zoeken tussen de spullen. Na enige tijd kwam zij naar buiten met een stenen waterbak op een standaard.

Wat was het geval? De waterbak had vroeger inderdaad op deze plaats gestaan toen haar man nog leefde. Hij had de bak echter zelf weggehaald met de bedoeling hem ooit nog eens

terug te zetten. Dat was tien jaar eerder gebeurd, vandaar dat de aanwezigen het zich niet meteen konden herinneren. Mien zette het geheel neer op dezelfde plek waar het vroeger had gestaan.

Terug in het huis

Eenmaal vanuit de tuin teruggekeerd in het huis, bleef ik in de keuken staan. Ik wees op de rechterkant van het aanrecht en vroeg: "Wat zit er rechtsachter onder het aanrecht?" Het was de dochter die antwoordde. Zichtbaar onder de indruk van het feit dat ik daar iets ongewoons vermoedde, zei zij: "Daar komt het onderste deel van het keukenblok niet tot de vloer. Die loopt af. Mijn vader heeft daar drie platte tegels onder moeten leggen voordat hij het waterpas kreeg."

Het contact met de overleden man van Mien bleef in stand, want even later kreeg ik opnieuw iets door. Wij stonden nu met z'n allen in de woonkamer. Ik zei spontaan: "Heb je nog van die lekkere winegums of heb je die weer eens uitgedeeld aan de kinderen?" Opnieuw bleek de informatie te kloppen. De man van Mien was tijdens zijn leven dol geweest op die winegums, maar voor hem was het een minpuntje dat zijn vrouw die ook vaak uitdeelde aan de buurkinderen.

Ik vervolgde mijn ronde door het huis en besloot de trap naar de eerste verdieping te nemen. Op de derde en de zevende tree ging ik even zitten, omdat ik een gevoel kreeg alsof ik ademtekort had. Weer had het betrekking op deze situatie, want wat bleek? De laatste anderhalf jaar van zijn ziekte had de man van Mien altijd, uitgerekend juist op die treden even moeten uitrusten, omdat hij bij het beklimmen van de trap buiten adem raakte. Om die reden beschikte hij over een zuurstoffles die hij gebruikte als dat nodig was.

Op de eerste verdieping aangekomen liep ik direct naar een lege kamer en vertelde ik de aanwezigen dat daar een tweepersoonsbed had gestaan. Tot ieders verbazing kon ik aanwijzen aan welke kant Mien en welke kant haar man had gelegen. Teruggekomen op de overloop zag ik een kast. Ik wees in die kast naar de bovenste plank en zei dat ik hier een stapel T-shirts met een vrolijke opdruk miste. Dat klopte, want die stapel had daar volgens Mien vroeger inderdaad gelegen. Maar het mooiste moest nog komen: ik beschreef een T-shirt met een bepaald design en ja hoor, het ging daarbij om het shirt dat Mien's man het liefste droeg als hij thuis was en als hij zijn vogels verzorgde.

Toen werd het contact ineens verbroken. Met andere woorden, ik kreeg geen nieuwe informatie binnen. De link met het hiernamaals was verdwenen. Maar niet voor lang, want achteraf bekeken was het alsof mij vanuit het hiernamaals een rustpauze werd gegund. Terug in de woonkamer dronk ik een glaasje water en had ik het met de aanwezige personen over koetjes en kalfjes. En toen… werd het contact weer hersteld. Ik voelde opnieuw de aanwezigheid van de man van Mien; hij gaf mij allerlei details door. Zo vernam ik iets over een foto die nog moest worden uitvergroot. Daarnaast bleek het dat het kleinkind altijd door haar opa werd geholpen met wiskunde. Via mij benadrukte hij dat zij nu extra haar best moest gaan doen voor haar herexamen en gaf hij haar een tip waarop zij vooral moest letten bij het leren.

Toen de moeder van het kleinkind, de dochter van Mien dus, de woorden "wiskunde" en "herexamen" hoorde, begon zij te lachen. Zij reageerde: "Zo zie je maar, opa ziet alles." Vervolgens keek zij mij aan en zei ze een beetje verontwaardigd: "Om je eerlijk de waarheid te zeggen, ik wist helemaal niets

van dat herexamen af." Het kleinkind kreeg een kleur en ze verdedigde zich meteen: "Ik heb het vandaag pas gehoord, maar ik heb nog niet de kans gehad om het je te vertellen."

Ik keek de dochter van Mien aan. "Ja," zei ik, "je denkt dat je dochter een geheimpje voor je had, maar hoe zit het eigenlijk met jou?" De dochter ontkende het direct, zij vroeg zich af hoe ik daarbij kwam; zij had helemaal geen geheimen. "Toch wel," zei ik, "mag ik het vertellen?"

Het mocht, waarna ik de vinger op de zere plek legde. "Ga met je buikpijn- en menstruatieklachten naar de dokter, want er zit namelijk een poliep op je eierstok. Je wilt niet gaan en hebt dit tegen niemand gezegd omdat je bang bent. Maar je vader vraagt je te beloven dat je er toch mee naar je huisarts gaat." De dochter zei daarop: "Als ons pap dit zegt, ga ik morgen meteen."

De schoondochter had dit allemaal zo aangehoord en zij gaf mij indirect een compliment. "Zie je wel," zei zij, "dat ze goed is?" Ik reageerde meteen. "Ja, ik ben zó goed, dat ik je aanraad om bij de huisarts vanwege je nek een verwijsbriefje voor fysiotherapie te vragen." In die dagen moest dat nog. De anderen lagen in een deuk en dat tekende meteen de sfeer: er waren wel degelijk ook leuke en gezellige momenten tijdens deze reading. Dat werd nog eens extra benadrukt toen ik herinneringen van de man begon door te krijgen over zijn verkeringstijd met Mien en over de jeugd van de dochter, die inmiddels 44 jaar oud was.

Nu was de tijd aangebroken om het contact met de man van Mien te verbreken, tenslotte was het inmiddels kwart voor vijf, vier uur na het begin van deze reading. Zoals ik altijd

deed na een consult, belde ik Mien enige tijd later voor de goede orde weer op. Tot mijn opluchting hadden zij alle adviezen opgevolgd. Haar dochter en schoondochter waren naar de dokter gegaan. Bij de dochter was inderdaad een poliep geconstateerd. De schoondochter was doorverwezen naar een fysiotherapeut. Het kleinkind had een 8,5 voor haar wiskunde behaald omdat zij zich op het juiste onderdeel had geconcentreerd, precies zoals haar opa haar had geadviseerd. En tenslotte was Mien inmiddels begonnen met de installatie van het watervalletje.

Het was al met al een fijne maar ook vermoeiende reading. Die bewuste dag hadden verschillende generaties contact met elkaar gehad. Vier mensen waren even samengeweest met hun overleden man, vader, schoonvader en opa.

7

Een overledene hield haar woord

Vaak werd mij gevraagd om contact te leggen met overleden personen. In de meeste gevallen lukte dat ook, maar soms kwam het voor dat ik een zekere tegenwerking vanuit het hiernamaals ondervond.

Enkele jaren geleden werd ik benaderd door een man, ik zal hem hierna Pieter noemen. Hij vroeg mij of ik hem en een vriendin thuis wilde komen bezoeken in verband met zijn overleden vrouw. Als altijd stemde ik toe in een consult. Op de afgesproken dag belde ik op zijn adres aan. De voordeur werd geopend door Pieter, die een vriendelijke man bleek te zijn van middelbare leeftijd. Hij liet mij binnen en leidde mij naar de woonkamer, waar ik een oudere vrouw aantrof. Zij bleek een goede vriendin te zijn van Pieter's vrouw, toen die nog leefde.

Mij werd iets te drinken aangeboden en omdat ik meteen met de reading wilde beginnen, vroeg ik zoals gebruikelijk om een glas water. Onder het drinken van het water wachtte ik op een signaal "van boven", maar er gebeurde niets. De minuten die volgden waren voor mij daarom niet makkelijk. Hoewel ik "het luik" wijdopen had gezet, kwam er bij mij geen enkele ter zake doende informatie uit het hiernamaals binnen. Het bleef bij kleine dingetjes, zoals iets over roze slofjes, zelfgemaakte soep, sieraden die Pieter's vrouw gewoon was te dragen, waaronder een mooie ketting die zij van hem had gekregen ter gelegenheid van hun 25-jarig huwelijk. Ook zag ik een ring met een diamant. Het was

weliswaar wel iets, maar er waren voor mij essentiële zaken die ontbraken. Daarmee bedoelde ik strikt persoonlijke informatie, met name woorden waarvan niemand kon weten dat die eens waren uitgesproken.

Na enige tijd gaf ik het op en vertelde ik Pieter en de vriendin dat ik te weinig contact had met zijn overleden vrouw om echt iets waardevols te kunnen overbrengen. Ook de aanwezigheid van de goede vriendin hielp niet echt. Maar wat bleek? Pieter toonde zich zeer content met wat ik tot dan toe had gezegd; het leek bijna alsof er een last van hem was afgevallen. Voor hem was het voldoende. Voor mijzelf echter niet, dus vertelde ik hem dat ik voor minder dan honderd procent niet ging.

Pieter volhardde dat het zo goed was voor hem. Hij zei: "Met die diamantring sloeg je de spijker op de kop. Die waren wij nog kwijt na haar overlijden. Later bleek dat zij hem voor een poetsbeurt naar de juwelier had gebracht." En dat bedoelde ik nu eigenlijk. Want ik reageerde: "Kijk, voor mij was het een honderd procent goede reading geweest als IK het was geweest die dat had verteld. Bijvoorbeeld dat jouw vrouw zich had verontschuldigd voor het onbedoeld laten zoekraken van die dure ring."

Hoewel ik maar een half uurtje actief was geweest, wilde ik het hierbij laten. Vriendelijk als hij was, voelde Pieter met me mee, zoals op dat moment, maar ook iets later bleek. Bij mijn vertrek gaf hij mij een schouderklopje. "Voor mij ben je wel degelijk de juiste," zei hij, "je had net zo goed zomaar een verhaaltje kunnen verzinnen. Dat deed je echter niet, want je zei eerlijk dat het je niet lukte. Misschien is dat sneu voor mij, maar het versterkt wel mijn vertrouwen in je." Zelf was ik er

echter nog steeds niet tevreden mee, reden waarom ik Pieter niet voor de reading wilde laten betalen. Hij drong wel aan, maar ik zei pertinent “nee”. Een kwartiertje later, onderweg naar huis, wilde ik iets uit mijn jaszak pakken en merkte ik dat Pieter toch zijn zin had gekregen. Zonder dat ik het had gezien, had hij wat geld in mijn jaszak gestopt, waarschijnlijk toen de jas nog aan de kapstok hing.

Later belde ik met Pieter om hem alsnog te bedanken. In de week die volgde heb ik verschillende malen geprobeerd om toch contact te maken met zijn overleden vrouw, wat maar in één geval lukte en daarvoor belde ik hem weer op. Ik zei: “Ik heb heel sterk de indruk dat je vrouw absoluut geen contact wil hebben met het aardse.”

Met deze woorden nam het gesprek een onverwachte wending en kwam de aap uit de mouw. Pieter antwoordde met enige ontroering: “Ja, voor mij was ze deze week ook meer op de achtergrond, maar dat is niet vreemd. Zij heeft namelijk altijd gezegd dat als ze weg is, na haar dood, dat zij voor altijd wegblijft. In een onderonsje heeft zij mij eens toevertrouwd dat zij niet zou komen spoken nadat zij zou zijn overleden. Blijkbaar wil zij ook geen contact via een medium, daar had ik toch een beetje op gehoopt.”

Nu begreep ik het eindelijk en werd het toch nog een honderd procent reading voor mijzelf. Dat zij geen contact wilde had ik goed naar Pieter overgebracht. Voor hem was het enerzijds een bevestiging dat zijn vrouw na haar dood woord wilde houden en anderzijds was hij overtuigd geraakt van mijn kunnen op het paranormale gebied.

8

Oude spullen op zolder

Het is geruime tijd geleden dat dit verhaal zich afspeelt. Een gezin met jonge kinderen had bij toeval over mij gehoord. Ik werd vervolgens gevraagd om langs te komen omdat het jongste kind van acht jaar zich al jaren niet prettig voelde bij het naar bed gaan. Het kind was bang om de vlizotrap naar zijn slaapkamertje op zolder te beklimmen.

Na het welkom met (op mijn verzoek) een glaasje water, ben ik eens door het huis gaan lopen. Natuurlijk ging ik ook naar de bewuste vlizotrap, die ik heb uitgetrokken om naar de zolder te gaan. Daar trof ik een gordijn aan dat mijn aandacht trok. De moeder was met mij meegelopen en ik vroeg aan haar wat er zich achter dat gordijn bevond. Zij antwoordde mij dat het spullen van haar man waren. Het ging vooral om auto-onderdelen. Zij vertelde dat haar man bij een auto-schadebedrijf werkte.

Zonder nog zelf achter het gordijn gekeken te hebben, vertelde ik haar dat er tussen de spullen een oude motorkap lag waarmee een tijd daarvoor een ongeluk was gebeurd. Ik kreeg door dat er een oudere man bij het ongeluk betrokken was geweest. Na te zijn aangereden was hij zwaargewond op de betreffende motorkap terechtgekomen en later overleden.

De geest van de man kreeg zijn rust niet omdat hij bang was dat de kinderen achter het gordijn zouden gaan spelen en ze zich daarbij zouden bezeren aan de scherpe onderdelen die er lagen. De moeder zei het allemaal niet zo veel, maar zij zou

het later die dag aan haar man vragen. Het enige wat ik op dat moment kon doen was het spiritueel reinigen van de zolder en de oude man te vragen om naar het Licht te gaan. Ik verzekerde hem dat ik ervoor zou zorgen dat de motorkap en de gevaarlijke onderdelen van de zolder weggehaald zouden worden.

Later op de avond belde de vrouw mij met de mededeling dat ook haar man niet zo een-twee-drie wist wat er met de motorkap was gebeurd. Hij zou het op zijn werk gaan uitzoeken. Wel geloofden beiden mij en zegden zij mij toe dat de bewuste onderdelen weggehaald zouden worden. Al tijdens dit telefoontje was de man bezig om de motorkap van de zolder te halen. Het was nog een hels karwei om de motorkap door het gat van de vlizotrap te wringen.

Het succes kwam al snel, want een dag later belde de vrouw mij opnieuw. Voor het eerst sinds een paar jaar had haar zoontje goed geslapen zonder dat hij ook maar iets van angst had laten blijken.

Een kleine week daarna bleek wat er was gebeurd. Nu was het de echtgenoot die mij belde. Hij zei dat hij van collega's had gehoord dat er een man van 78 was aangereden met de auto waartoe de motorkap had behoord. Hij was nog dezelfde dag overleden. Ook vertelde hij mij dat hij blij was dat de kap uit zijn huis weg was. Hij had hem op zijn werk zó klein geperst, dat er vrijwel niets van over was.

Maanden later kwam ik de vrouw op straat tegen. Zij straalde toen zij mij vertelde dat haar zoontje na mijn bezoek nooit meer problemen had gehad bij het naar bed gaan en dat hij zelfs alleen op zolder durfde om er te gaan spelen.

9

Tweemaal resultaat op hetzelfde adres…

Ik ben niet altijd even gecharmeerd van mijn gave. Soms zie ik namelijk dingen die ik liever niet zie. Het komt echter ook voor dat mijn gave mij een bijzonder prettig gevoel geeft. Dat was enkele jaren geleden het geval, toen ik gevraagd werd voor een consult op basis van een eerdere reading dat jaar. Die keer had ik de twee slaapkamertjes van de zoontjes van Roel en Sonja gereinigd (gefingeerde namen).

Mijn actie bleek geslaagd te zijn, want de twee mannetjes hervonden hun nachtrust na maandenlang niet te hebben geslapen vanwege een ondefinieerbare angst. Roel, de vader, had het allemaal maar niets gevonden. Het paranormale sprak hem totaal niet aan, maar toch zat er ergens iets van twijfel. Teneinde een slag om de arm te houden, had hij gezegd dat als ik zijn zoontjes ‘s nachts rustig kon krijgen, hij mij nog wel eens terug wilde zien.

Na mijn succesvolle actie hield Roel woord en nodigden hij en zijn vrouw mij kort daarna opnieuw uit. Nadat ik bij ze had aangebeld, deed Roel de deur open. Hij voelde zich duidelijk niet op zijn gemak, ik kon goed merken dat iets uit zijn verleden hem dwarszat. De eerste keer dat ik hem en zijn vrouw had bezocht, vertelde ik hem dat ik had doorgekregen dat zijn overleden broer (ik zal hem hier Mark noemen) zo nu en dan bij ze in huis kwam. Nu ik er opnieuw was, wilde hij graag het fijne daarvan weten. Nadat ik met Roel en Sonja aan de keukentafel was gaan zitten en een kopje thee met ze dronk, werd er aangebeld. Het was de moeder van Roel, die

er ook graag bij wilde zijn. Na een half uurtje met z'n vieren over koetjes en kalfjes te hebben gesproken, wilde ik gaan beginnen. Zoals altijd aan het begin van een consult of reading, vroeg ik eerst om een glas water. Ook vroeg ik toestemming om lukraak door het huis te mogen lopen. Dat was uiteraard geen probleem, waarna ik begon. Zij liepen met mij mee. Ik bekeek van alles en af en toe bleef ik stilstaan bij spulletjes waarvan ik voelde dat ze met Mark hadden te maken. Ik verbaasde mijn toehoorders door te zeggen wanneer ze die dingen van Mark hadden gekregen.

Ook bijzonder was dat ik de moeder van Roel en Mark kon confronteren met het liedje dat zij altijd voor haar zoon had gezongen. Zij had meerdere liedjes op haar repertoire, maar voor Mark zong zij regelmatig een speciaal liedje, tot het moment dat hij op 32-jarige leeftijd overleed. Zij zong dat liedje zelfs nog toen Mark al hoog en breed het huis uit was. Ondanks dat het een liedje was in een voor mij vreemde taal, wist ik het letterlijk te verwoorden en kon ik de melodie goed houden.

Voordat ik de trap naar de zolder opging, vertelde ik ze dat er spullen van de motor van Mark lagen, net als kleding die hij de avond van zijn overlijden had gedragen. Roel werd steeds stiller. Zijn moeder en Sonja stelden daarentegen de ene vraag na de andere, die ik tot hun tevredenheid wist te beantwoorden.

Terwijl ik de trap weer afdaalde, kreeg ik een boodschap van Mark door. Hij liet mij weten wat hij heel graag als wens vervuld zou willen zien. Terug aan de keukentafel gaf ik dit door en wat bleek? Mark had altijd gezegd dat hij een groot feest wilde als hij vroeger dan normaal zou komen te overlijden.

Hij wenste dat de mensen zich hem herinnerden zoals hij had geleefd. Hoewel iedereen hiervan afwist, was het feest er nooit van gekomen. Nadat ik was uitgesproken viel er een stilte, die werd doorbroken door Roel. Hij zei: “Als jij mij kunt vertellen wat mij dwarszit, krijgt Mark zijn feest.” Dat had hij goed aangevoeld, want Mark had inderdaad nóg iets gezegd, iets wat Roel direct aanging. Ik vroeg hem mee naar buiten te gaan, omdat dit persoonlijk was en niet bestemd voor de anderen.

Ik zei hem dat Mark het hem niet kwalijk nam dat hij de bewuste nacht voor een dichte deur kwam te staan. Roel had van bovenaf door een spleet in het gordijn gezien dat hij het was die had aangebeld, maar hij had Mark niet willen binnenlaten. Diezelfde nacht was Mark door een ongeval om het leven gekomen. Roel keek mij zowel verbouwereerd als ontroerd aan en terwijl hij op zijn knieën zakte, zei hij: “Dank je wel, hier wacht ik al zo veel jaren op. Ik heb het nooit aan iemand durven te vertellen. Ik dacht dat ik Mark de dood had ingedreven door hem de toegang tot het huis te weigeren door net te doen alsof er niemand thuis was.”

Het feestje kwam er alsnog, in het bijzijn van veel familie en vrienden. Sinds die dag kon Roel weer rustig slapen omdat hij was verlost van zijn schuldgevoel, voor hem een zeer zware last. In de inleiding tot dit verhaal doelde ik op deze gebeurtenis, toen ik aangaf soms blij te zijn met mijn gave.

Zo nu en dan heb ik nog steeds contact met Roel en Sonja, waarbij zij telkens herhalen hoe dankbaar zij mij zijn. Ik zeg dan dat het niet nodig is om mij te bedanken en dat ik het erg fijn vind dat zij Mark zijn feestje uiteindelijk toch nog hebben gegeven.

10

Een stropdas gaf de doorslag

Soms zijn mensen wel erg moeilijk te overtuigen van mijn gave, als zij al geloven dat er méér is tussen hemel en aarde. In eerste instantie twijfelen sommige mensen zodanig, dat zij mij vanuit een soort nieuwsgierigheid toch nog wel voor een consult willen inschakelen.

Vaak slaat de twijfel daarna opnieuw toe en moet ik tot het uiterste gaan om de mensen te overtuigen dat ik de doorgegeven informatie niet uit mijn duim zuig. Een extreem voorbeeld hiervan maakte ik enige tijd geleden mee. Ik werd benaderd voor een thuisconsult. Op de afgesproken dag en tijd belde ik bij het betreffende huis aan. Een vrouw van een jaar of 35, ik noem haar hier Anneke, deed de deur open en liet mij binnen. Zodra ik over de drempel was voelde ik aan dat ik voor haar overleden vader kwam.

Zoals gebruikelijk spraken wij eerst wat over koetjes en kalfjes. Daarna kwam ik ter zake door met mijn reading te beginnen. Ik vertelde Anneke dat haar vader, nadat hij 's morgens was opgestaan, de gewoonte had om meteen even door de tuin te lopen, wat voor weer het ook was. Hij gaf dan zijn konijnen te eten. Pas daarna ging hij naar de badkamer om zich te wassen. Vervolgens nam hij zijn ontbijt.

Ik kreeg op dat moment veel informatie door over de vader van Anneke. Zo wist ik te vertellen dat haar vader nooit lang bij een baas werkte, simpelweg omdat hij zich niet thuis voelde in zijn werk van dat moment. Hierdoor had hij tijdens

zijn leven veel verschillende banen gehad; hij was verkoper geweest, boswachter, maatschappelijk werker, maar ook vuilnisman. Of dit nog niet alles was, kreeg ik bovendien door waaruit zijn lievelingseten bestond. Tevens kon ik bepaalde dingen over zijn jeugd zeggen en vertelde ik haar hoe haar vader de moeder van Anneke had ontmoet. Ik wist daarnaast te vertellen waaruit de speciale band met haar vader bestond en dat zij in haar nachtkastje een plastic zakje had liggen met daarin een zakdoek van haar vader.

Het is ongelooflijk maar waar: Anneke was er ondanks deze zeer uitgebreide paranormale output niet van overtuigd dat ik contact met haar overleden vader had. De vrouw miste iets persoonlijks, iets bijzonders dat hem gedurende zijn leven had getekend. Ik begreep dat ik "het luik" nog iets verder moest openzetten. Tegelijkertijd vroeg ik versterking aan mijn gidsen. Ik wilde iets specifieks van ze hebben, waarop ik tenslotte het woord "stropdas" doorkreeg.

Zelf dacht ik "Ok, wat moet ik daarmee", maar die twijfel duurde niet lang. Dus vroeg ik de vrouw of haar vader iets bijzonders met stropdassen had gehad. De vrouw was zichtbaar geraakt door mijn woorden. Haar negatieve houding veranderde op slag en zij stamelde ontroerd: "Wil je mijn vader van mij de groeten doen en hem zeggen dat ik van hem houd?"

Gezien de eerdere reacties van Anneke moest ik wel iets heel speciaals hebben gezegd wat haar van mening deed veranderen. Het bleek te maken te hebben met de stropdas. Anneke had haar vader niet anders had gekend dan dat hij altijd en eeuwig een stropdas droeg. Het maakte niet uit wat hij aanhad, een korte of een lange broek, en er was bij hem geen

verschil tussen werk en vrije tijd: hij droeg gewoon *altijd* een stropdas.

Ik antwoordde haar dat het niet nodig was om tegen haar vader te zeggen dat zij van hem hield, om de eenvoudige reden dat hij dat ook wel al wist.

Anneke bood mij hierna een kopje thee aan. In het ontspannende gesprek dat volgde toonde zij zich bijzonder tevreden over mijn reading. Zij was verlost van haar twijfel over paranormale zaken, want het woord "stropdas" had voor haar een deur geopend waarvan zij het bestaan nooit had beseft.

Uiteindelijk was dat, samen met het contact met Anneke's vader, de bedoeling van mijn bezoek geweest. Het spreekt vanzelf dat ik die dag wat de reading betrof met een voldaan en tevreden gevoel huiswaarts keerde.

11

Contact met een moeder

Jaren geleden deed ik een reading op een paranormaalforum. Zoals meestal op fora het geval was, lazen er dan ook andere mensen mee. Ineens voelde ik dat ik informatie doorkreeg voor één van deze meelezers en ik wist meteen om wie het ging, een vrouw die ik hierna Inge zal noemen.

Ik besloot die informatie niet bij mij te houden, maar het in een persoonlijk bericht aan deze Inge door te geven. Even later schreef ik dit: "Ik was met die andere reading bezig, toen ik iets over Rock and Roll doorkreeg. Nu krijg ik de naam Bill Haley door, met het liedje *Rock around the clock*. Vraag me niet waarom. Was er iets met die plaat of zo bij je thuis? Of hadden jij en je moeder daar iets mee? Tijdens het afwassen? Ik geef dit aan je door zoals ik het ontvang."

Al snel ontving ik een antwoord van Inge: "Ik moet eerlijk zeggen dat het liedje van Bill Haley, *Rock around the clock*, heel goed op mijn moeder kan slaan. Als zij een feestje organiseerde bij haar thuis met vrienden, en men wilde er dansen, dan was dit één van de eerste nummers die ze liet draaien. Het klopt ook dat ze graag rock and roll danste. Laat het me alsjeblieft weten als je nog iets doorkrijgt."

Dat gebeurde inderdaad en mijn volgende bericht luidde: "Laatst heb je een jurk gepast, die stond je goed. Daar moet je niet aan twijfelen, want waarom zou jij geen jurken kunnen dragen? Zij weet ook dat je je in een broek fijner voelt. Toch vond ze de jurk die je aan had, mooi."

Al na een paar uur kwam er een reactie: “Mijzelf sprak het eerlijk gezegd iets minder aan, maar ik besefte meteen dat dit wel iets te maken zou kunnen hebben met mijn schoonzus. Ik ben daarnet bij haar op bezoek geweest en heb haar verteld wat je hebt doorgekregen. Dat was een schot in de roos, want wat zij pas geleden heeft meegemaakt bevestigt dat die informatie inderdaad bedoeld kan zijn voor mijn schoonzus. Enkele dagen geleden was zij in een winkel aan het twijfelen tussen een jurk en een broek. Bij het passen van de jurk had zij in zichzelf gezegd dat mijn moeder die jurk vast mooi zou vinden. Uiteindelijk heeft ze niet de jurk gekocht, maar wel de broek. Toen mijn moeder nog leefde, vroeg zij regelmatig aan mijn schoonzus waarom zij altijd broeken droeg en nooit jurken. Ik ben erg benieuwd naar wat je eventueel nog meer doorkrijgt, tot nu toe voelt het allemaal erg goed aan.”

Mijn reactie aan Inge was als volgt: “Fijn dat te horen, maar ik twijfelde er niet aan dat ik niet goed zou zitten bij de familie. Op dit moment wordt me gezegd: wanneer ga je nu eens je haren doen. Wat ik van je moeder doorkrijg is dat er blijkbaar vóór haar overlijden is gesproken over een nieuw kapsel met kleuren daarin. Zij vraagt zich af wanneer dat nu eindelijk een keer wordt gedaan.”

Waarop ik dit kreeg als antwoord: “Witte duif, dit keer gaat het echt over mij. Twee dagen voor ze overleed, trakteerde mijn moeder de vrouwen binnen de familie op een etentje in een restaurant en toen werd er gesproken over grijze haren en dat ik er veel van had. Ik heb toen gezegd dat ik van plan was om naar de kapper te gaan en daar een kleurspoeling te nemen, wat uiteindelijk nog steeds niet is gebeurd… Kun je misschien meer zeggen over mijn moeder zelf, hoe komt ze over bij jou?”

Zo ging het heen en weer berichtjes sturen nog een tijd door. Ik kon Inge's moeder goed omschrijven en ik heb heel wat waardevolle boodschappen doorgegeven die Inge en haar familie aangingen.

Zo wist ik te bevestigen dat haar moeder de bijzondere eigenschap bezat om bijna geheel verdorde planten weer gezond te maken. Zij verzorgde de planten net zo lang tot ze er weer helemaal bovenop waren. Ook heb ik aan Inge doorgegeven waar een sieraad van haar moeder zich bevond en zelfs waaraan haar moeder was overleden.

Met Inge heb ik nog twee jaar lang gecorrespondeerd. Daarbij kreeg ik met de regelmaat van de klok berichten door. Ook het land waarvoor haar moeder zich tijdens haar leven zo had ingezet, kwam ter sprake.

Ik schrijf dit allemaal om aan te geven dat het niet altijd nodig is om een persoonlijk contact te hebben met iemand, om boodschappen door te krijgen. Zoals in bovengenoemd waargebeurde verhaal beschreven, kan het gemakkelijk voorkomen dat er vanaf de zijlijn zomaar berichten worden doorgegeven aan mensen die wel in mijn buurt zijn, maar waarbij ik niet direct betrokken ben.

Dit was echter wel een heel bijzonder geval. Zo'n grote hoeveelheid aan informatie kreeg ik niet elke dag aangereikt. Het was echter heel mooi dat de moeder in dit geval doeltreffend via mij met haar directe nabestaanden communiceerde.

En ik besefte voor de zoveelste keer dat ik een bevoorrecht mens ben omdat "de krachten" mij daarvoor telkens opnieuw weten te vinden.

12

Een ongelovige man

Na mijn werk van die dag zou ik bij mensen thuis een reading verzorgen. Op het moment dat ik uitklokte en zoals altijd moest rennen om de bus te halen, sprak een collegaatje mij aan met de vraag of ik iets aan haar wratjes kon doen. Zij zag er wanhopig uit, dus ik besloot haar te helpen. Op mijn vraag om hoeveel wratjes het ging, antwoordde zij dat het er zeven waren. Mijn volgende vraag was of ze koperen munten bij zich had: munten van 1, 2 of 5 eurocent. Dat was inderdaad het geval; zij had acht van dergelijke munten in haar portemonnee. Eén voor één behandelde ik de wratjes van mijn collega met de muntjes. Tegelijkertijd prevelde ik een gebed en vroeg ik mijn gidsen om hulp.

"Het brandt," merkte mijn collegaatje op, met een grimas op haar gezicht. Dat was voor mij het teken om de gebruikte munten in een plastic zakje te doen dat ik toevallig bij me had. Ik raadde haar aan om het zakje bij haar thuis in de tuin te begraven, waarbij ze moest opletten dat het niet meer open zou gaan. Op haar vraag wat hier de betekenis van was, antwoordde ik: "Je hebt hiermee jouw wratjes verkocht, waardoor je ze kwijtraakt."

Het gevolg van deze onverwachte behandeling was dat ik mijn bus miste. De volgende zou een half uur daarna komen. Ik besloot om mijn lieverd, tegenwoordig mijn man, te bellen om de wachttijd door te komen. De tijd leek inderdaad korter, want voor ik er erg in had, kwam de bus al aanrijden. Ik stapte in en even later stapte ik over op een andere bus, die

mij naar het bezoekadres zou brengen. Nadat ik daar was aangekomen, moest ik nog tien minuten lopen voordat ik mijn bestemming had bereikt.

Bij het betreffende huis gearriveerd, belde ik aan. Een man van rond de 35 jaar oud, ik noem hem André, deed de deur open en even later bleek dat zijn vrouw Anita op mij wachtte in de woonkamer. Zij vroegen mij of ik iets wilde drinken en zoals altijd bij een reading gaf ik aan een glas water te willen. Na over wat koetjes en kalfjes gesproken te hebben, begon ik met de reading door Anita het een en ander over haarzelf te vertellen. Haar interesse was snel gewekt, want ik zei dingen die ik onmogelijk kon weten. Ook over haar man kreeg ik bepaalde zaken door, maar André twijfelde en bleef zich sceptisch opstellen. "Je zult met meer moeten komen om mijn twijfel weg te nemen," zei hij, overigens niet onvriendelijk. "Ok," antwoordde ik, "geef mij dan nog wat meer tijd."

In afwachting van nieuwe informatie van "boven", ging ik verder met de reading over Anita. Na ongeveer anderhalf uur kreeg ik ineens iets door over de moeder van André.

Ik vroeg hem daarom om mij een foto van zijn moeder te geven; die bleek negen jaar eerder te zijn overleden. "Ja, ja, dat ik een foto van haar had, kon je makkelijk weten want je ziet hier nogal wat foto's staan."

Hij haalde toch de foto van zijn moeder van een tafeltje, waarop ik hem vroeg met mij mee te lopen naar de gang. Daar vertelde ik hem dat hij op de dag van de begrafenis van zijn moeder in stilte om een teken van haar had gevraagd. "En je kreeg dat teken inderdaad, want er gebeurde iets waardoor de pastoor zelfs zijn preek onderbrak."

André trok wit weg. Ik vervolgde: “Buiten regende het dat het goot, maar toch kwam er ineens een zonnestraal naar binnen die via de kist van je moeder tot op de neus van je schoenen scheen.”

Hij keek mij aan en begon te huilen. “Het spijt me,” zei hij snikkend, “sorry dat ik er niet in geloofde.” Ik reageerde door te zeggen dat dat mij helemaal niets uitmaakte.

Toen ik het huis niet lang daarna verliet, voelde ik mij voldaan omdat er weer iemand was geweest die onverwacht had mogen meereizen in het schemergebied tussen hemel en aarde.

Voor mij kon deze dag niet meer stuk en ik liep al neuriënd naar de halte om de bus terug te nemen.

13

Een Belgische geest in een Brabants hotel

Waar over de hele wereld hotels smullen van de aandacht die ze krijgen als er een geest wordt waargenomen, is dat in Golden Tulip Mastbosch Hotel te Breda heel anders. De directie van dit hotel blijft het liefst verschoond van media-aandacht. Reden daarvan is dat men bang is dat gasten wegblijven uit angst voor een confrontatie met de ronddolende geest(en) in het betreffende hotel.

Zelf ben ik daar in 2011 met drie anderen op bezoek geweest. Net als mijn kompanen, die erg geïnteresseerd waren in paranormale zaken, wilde ik de sfeer van dit specifieke hotel wel eens hoogstpersoonlijk proeven. Het hotel is gebouwd in 1897 en ligt aan de rand van het honderden jaren oude Mastbos, dat uit dennenbomen bestaat. Het bos dankt zijn naam aan deze kaarsrechte bomen die vroeger werden gekapt om als mast te worden gebruikt in de scheepsbouw.

Het donkere interieur van het hotel ademt een sinistere sfeer in een historische ambiance en vormt daarom een prachtig decor voor een spookverhaal. Het draait allemaal om de geest van de 18-jarige *Desiré Verstraelen* uit Maria-ter-Heide (Antwerpen). De Nederlandse schrijver John van Ierland beschreef in 2004 in zijn boek “De geest van de Vloeiweide” de achtergrond van dit verhaal. Volgens Van Ierland was Desiré in oktober 1944 onderweg naar Breda toen er vlak voor de bevrijding van Brabant een aanval plaatsvond op het Verzet in Rijsbergen. Desiré was op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats en zij kwam bij de gevechtshandelingen om het le-

ven. De verzetspost was verraden aan de Duitsers en nu waart de geest van Desiré rond om de verrader te ontmaskeren. Pas als zij die gevonden heeft, zou zij haar rust hervinden. Van Ierland kreeg zijn informatie van een bokser die in 1948 aan een meisje een lift gaf. Het werd al snel heel erg koud in de auto en ineens was ze verdwenen. Wel was er een handtas in de auto blijven liggen met adresinformatie. Toen de bokser en zijn vrouw naar het huisadres gingen, bleek dat het meisje, Desiré Verstraelen, al vier jaar werd vermist!

Twee maanden daarna, in december 1948, logeerden de bokser en zijn vrouw in Hotel Mastbosch, toen zij 's nachts de geest van het meisje waarnamen. Zij stond achter een deur met glas-in-lood naar het in bed liggende echtpaar te kijken. Later werd Desiré ook door andere gasten gezien, totdat het stil werd. Ruim zestig jaar later, in 2010, waren er opnieuw hotelgasten die Desiré in kamer 241 zagen. De zaak kreeg zoveel publiciteit dat drie Nederlandse paragnosten, verbonden aan het tv-programma *het Zesde Zintuig*, de kamer bezochten. Eén van hen, Liesbeth van Dijk, raakte naar verluidt in ademnood toen zij de kamer betrad. Zij zag hoe het meisje er bij haar leven uit moet hebben gezien: steil blond haar, een wollen vest boven een jurk en daaronder kniekousen.

Met dit verhaal in gedachten wilden wij ook wel eens kennis maken met deze entiteit. Wij maakten bij de dienstdoende hotelmanager duidelijk dat wij niet meer wilden dan te voelen of er wel of niet "iets" in het hotel aanwezig was. Men was daarom van goede wil, maar toch kregen wij geen toegang tot de betreffende kamer. De reden daarvan was dat kamer 241 op de tweede verdieping op dat moment was verhuurd. De manager had er echter geen probleem mee als wij een rondje

over de gangen van het hotel zouden maken. Om een lang verhaal kort te maken: wij merkten allemaal wel iets, uiteenlopend van kippevel tot een tastbare gewaarwording. Zelf voelde ik op de eerste verdieping meer dan op de tweede.

Ook nam ik de geest van een meisje waar, maar het verhaal dat ik daarbij binnenkreeg wijkt af van het bovenstaande. Dit meisje is volgens mij in de oorlog misbruikt en vermoord nadat zij per abuis door de Duitsers was aangezien voor een prostituee. Ik voelde de aanwezigheid van meerdere entiteiten, dus bestaat de kans dat er in het hotel de geesten van twéé meisjes rondwaren…

Om nog meer te voelen zou ik er eigenlijk eens een nachtje moeten doorbrengen, maar dat zou bij een positief resultaat waarschijnlijk weer extra publiciteit voor het hotel geven.

Dat willen ze daar niet en dat respecteer ik dan ook.

14

Een ervaring rijker...

Niet zo heel lang geleden stond mijn eerste zaalreading op het programma. Ik was benaderd door twee vriendelijke dames die samen in Asten (Noord-Brabant) een cadeaushop in spirituele en paranormale artikelen runden. Via mijn website waren zij mij op het spoor gekomen en werd ik uitgenodigd om zaalreadings te komen doen. Volgens beiden was daar in Asten veel vraag naar, nadat het medium waar zij eerder zaken mee deden ermee was gestopt.

Bij de eerste ontmoeting klikte het meteen, maar op de een of andere manier bespeurde ik iets van terughoudendheid bij mijzelf. Niet in de zin van plankenkoorts, maar wel vanwege het principe. Zonder er goed de vinger op te kunnen leggen, wist ik dat dit niet echt mijn ding was. Maar goed, zoals meestal geldt, moet je het eerst hebben uitgeprobeerd voordat je er een definitief oordeel over kunt vellen. In onderling overleg werd overeengekomen dat ik een proefsessie zou doen in de winkel van beide dames. De stellingen met artikelen konden gemakkelijk zodanig worden weggerold, dat er ruimte ontstond voor ongeveer zestig stoelen. De dames zouden in de plaatselijke media de nodige promotie doen en ikzelf natuurlijk ook via mijn website.

Enkele weken later brak de bewuste avond aan. Alle stoelen waren bezet en direct beving mij een ongemakkelijk gevoel. Toen ik mijn luik openzette om paranormale energie te kunnen ontvangen, werd ik bedolven onder een grote berg informatie van alle aanwezigen samen. Zoals de meeste

mensen die mij kennen wel weten, strookte dat niet met mijn handelwijze. Bij mij stond en staat privacy namelijk voorop en hier moest ik eerst zien op wie wat sloeg. En dan moest ik dat ook nog eens in het bijzijn van iedereen gaan vertellen aan degene waarvoor het was bestemd.

Ik voelde mij beknot in mijn mogelijkheden. Bepaalde dingen kon ik niet zeggen, wat betekende dat ik niet over mijn eigen grens heen kon. Die avond moest ik er natuurlijk wel wat van maken, de mensen moesten tenslotte waar krijgen voor hun betaalde toegang.

Dus ben ik door de ruimte gaan lopen en heb ik de mensen voor wie ik een boodschap had toegesproken. Bij bepaalde mensen legde ik mijzelf een barrière op, omdat ik nu eenmaal hun privacy wilde beschermen. Want het is algemeen bekend dat er bij dit soort gelegenheden niet alleen mensen aanwezig zijn die een boodschap uit het hiernamaals willen ontvangen, een deel zit er ook om te smullen van het leed van de medemens. Om nog maar niet te spreken van mensen die er alleen maar zijn om informatie te komen zoeken als basis voor roddels over buren of kennissen.

Die avond deed ik op mijn eigen manier de dingen waarvoor ik was gevraagd en aan de reacties te merken sloeg dat best wel aan. Het was de eerste keer dat ik het zo deed, maar tevens de laatste keer. Ik kon nu eenmaal geen dingen doen die tegen mijn principes ingingen en als een grotere bekendheid voor mij als medium betekende dat ik bepaalde principes moest laten varen, dan deed ik het liever niet.

Voor mij was het een leerzame avond, die mij deed beseffen dat ik het liefste één op één werk. Dat biedt de meeste

privacy voor de mensen die ik ermee aanspreek. Face-to-face, recht in het gezicht. Op die manier ben ik bovendien in staat om méér informatie aan de betreffende persoon door te geven. Ook kan ik bij die werkwijze dieper op de materie ingaan. Alleen op die manier kan ik het onderste uit de kan halen en de hulp bieden waarom wordt gevraagd.

Bekendheid is leuk en het levert financieel gezien meer op. Maar als daar mijn dienstverlening onder lijdt, ben ik liever minder bekend en vind ik het niet erg om er minder verdiensten aan over te houden.

Ik laat mijn hart spreken met dit werk en het helpen van mensen is mijn voornaamste doel.

Mede dankzij de dames van de spirituele cadeaushop ben ik een ervaring rijker. Ik besef dat het pad dat ik nu aan het bewandelen ben op het gebied van readings of consulten, onder het wakend oog van Maria, voor mij de juiste weg is.

15

Toeval of een boodschap uit het hiernamaals?

Zoals ik in de inleiding van dit boekje al schreef, werkt mijn echtgenoot Jan als zzp'er onder de handelsnaam Duyo. Inmiddels vallen mijn eigen paranormale en spirituele activiteiten daar ook onder. Jan is veel bezig met teksten en websites, waardoor hij erg vaak actief is op internet. Hij beheert een server, waarbij hij voor de registratie van domeinnamen kan zorgen en daaraan de benodigde hosting kan koppelen. In deze tijd van cybercriminaliteit en hackerscollectieven spreekt het vanzelf dat een en ander behoorlijk beveiligd moet worden.

Begin juni 2015 gebeurde er iets dat zou leiden tot een bijzondere paranormale ervaring. Ondanks alle voorzorgen was iemand erin geslaagd om een klein bestandje op de server te plaatsen. Gelukkig kon Jan het onschadelijk maken voordat het actief zou worden. Om eenzelfde aanval in de toekomst volledig uit te sluiten, besloot Jan om de server compleet op te schonen.

Tijdens die actie stuitte hij op een oud emailadres. Jan had dat jaren geleden aangemaakt voor zijn in 2014 overleden moeder, die nooit over een computer had beschikt. We weten het allemaal: de digitale wereld verovert langzamerhand de analoge. Waar de jeugd moeiteloos met vernieuwende elektronica omgaat, blijven veel ouderen in het duister tastend achter. Terwijl de wereld steeds sneller digitaliseert en via internet bankiert, zijn er nog talloze oudjes die hun acceptgiro's net zoals vroeger ter betaling naar hun bank

opsturen. Om zijn moeder toch toegang te verlenen tot het nieuwe digitale netwerk, had Jan een apart emailadres voor haar aangemaakt. Op die manier kon hij in overleg met haar en ook namens haar op een moderne manier communiceren met bijvoorbeeld de gemeente en vroeger de Belastingdienst.

Nu was het echter al bijna een jaar geleden dat mijn schoonmoeder was overleden. In overleg met de familie had Jan de afwikkeling van haar administratie op zich genomen. De laatste contacten met de Belastingdienst over zijn moeder waren in de herfst van 2014 geweest en daarna had hij er niets meer van vernomen.

Op die bewuste dag in juni 2015, toen Jan op het oude emailadres van zijn moeder was gestuit, keek ik 's middags in onze brievenbus en wat lag daar in? Warempel, een blauwe envelop van de Belastingdienst, gericht aan... de Erven van de moeder van Jan. Het betrof een schrijven met haar definitieve aanslag voor de inkomstenbelasting, die was vastgesteld op NIHIL. Het spreekt vanzelf dat Jan en ik direct het woord "toeval" in de mond namen. Dit verzin je toch gewoon niet? Maar was het eigenlijk wel toeval?

Wij twijfelden daar sterk aan en gaven de voorkeur aan een paranormale uitleg. Op dezelfde dag dat Jan een onverwacht spoor van zijn overleden moeder aantrof, een emailadres dat vroeger namens haar was gebruikt voor bepaalde contacten met de Belastingdienst, ontvingen wij een definitieve aanslag met een nihil-bedrag van diezelfde Belastingdienst. Zeker zo opmerkelijk was dat Jan dat emailadres diezelfde dag had verwijderd. Wij werden dus paranormaal met de neus op de feiten gedrukt: zo was het allemaal goed afgesloten, de cirkel van geboorte, leven en dood was kennelijk rond.

Ondanks dat het voor Jan en mij duidelijk een paranormaal fenomeen was, blijft het voor velen ongetwijfeld een vraag: waar houdt het toeval op en waar begint het paranormale…

Chronologisch gezien was er in eerste instantie de actie van de Belastingdienst, die de blauwe envelop had opgestuurd. Die werd een dag later door ons ontvangen, vlak na een actie die Jan had uitgevoerd, maar die de Belastingdienst een dag eerder natuurlijk nooit had kunnen zien aankomen.

Werd deze opmerkelijke samenloop van omstandigheden vanuit het hiernamaals aangestuurd en was de dubbele nihil-boodschap inderdaad een bevestiging dat er "niets" meer was en dat het zo goed was? Het lijkt er bijna wel op! Soms is het gewoon niet te bevatten en kun je het maar het beste accepteren zoals het volgens mij echt is:

er is méér tussen hemel en aarde dan men denkt!

16

De weg naar harmonie in mijn leven

Met de vorige vijftien hoofdstukken van dit boekje keek ik terug op mijn leven als mens en medium. Het was met recht het dagelijks laveren tussen deze twee begrippen. Want waar houdt de mens op en begint het medium? Waar bevindt zich de grens? Het antwoord op deze vraag is eenvoudig: de grens is vaag. In de praktijk is het zoals de titel van dit boekje al aangeeft: *Gefladder tussen Mens en Medium*. Dat ik dat doe als Medium de Witte Duif illustreert dit gegeven eens te meer. Vogels zijn zich immers van geen grenzen bewust.

Toen Jan en ik elkaar voor het eerst persoonlijk ontmoetten, sprak ik al snel deze woorden uit: "*Ik wil graag Wies zijn*."

Altijd maar als medium gezien worden was namelijk niet prettig. Het luik diende zo af en toe korter of langer gesloten te blijven. Als mens wilde ik mij ook graag eens kunnen overgeven aan puur menselijke activiteiten. Ik wilde worden gerespecteerd als een sociaal mens.

Het zou tot het jaar 2015 duren voordat ik eindelijk echt "Wies" zou zijn. Zo is de situatie namelijk vandaag de dag. De afgelopen periode bood mij tijdens het herstel van allerlei medische klachten ook de aangename gelegenheid om mijzelf te herbezinnen. Tegenwoordig ben ik medium Wies Bakker geworden en treed ik beroepsmatig naar buiten toe op onder de naam Medium de Witte Duif®. Dat is heel iets anders dan door de buitenwereld altijd maar alleen als Medium de Witte Duif te worden gezien.

De herziene uitgave van dit boekje markeert mijn terugkeer als praktiserend medium. De voorgaande hoofdstukken gaan in op mijn leven als *medium* zoals het was, terwijl ik het in dit hoofdstuk 16 wil hebben over mijn leven als *mens* zoals het wordt.

Nu ik het werken in loondienst achter mij heb gelaten, kan ik mij de hele dag volledig inzetten als medium. Dat betekent dat ik wat dat betreft meestal tijdens kantooruren actief ben en dat ik daarna en in het weekend mijn noodzakelijke rust kan nemen. Het is de enige manier om regelmaat en dus harmonie in het leven van Jan en mij aan te brengen.

Doordat ik nu acht uur per dag actief kan zijn, ben ik in staat om mijn werkzaamheden meer te spreiden. Een en ander leidt tot een praktischer werkindeling, die veel meer in mijn eigen omgeving zal worden uitgevoerd. Ik zal bijvoorbeeld niet langer zelf mensen bezoeken, zoals ik volgens dit boekje vaak deed. In de nieuwe situatie is het de bedoeling dat mijn cliënten voortaan naar mij komen voor readings of consulten.

Een nieuwe activiteit wordt het verlichten van kwaaltjes met behulp van hangers van steen of mineraal, die te koop zullen zijn via *www.mediumdewitteduif.nl*. In de webwinkel op deze vernieuwde site worden naast fysieke producten ook diverse diensten aangeboden.

Met mijn terugkeer als medium introduceer ik “encaustic workshops”, die ik op locatie in Eindhoven en omgeving zal gaan geven. Encaustic is een ander woord voor bijenwas. Door met een strijkijzertje kleurige gesmolten bijenwas op speciaal gecoat papier aan te brengen, ontstaan vanuit het onderbewustzijn abstracte vormen. Daaraan kan ik als

medium paranormale boodschappen voor de maker van de tekening verbinden. De combinatie van een tekening maken en het geven van een korte reading daarover is nieuw. Ik verwacht daar veel van!

Nieuwsgierig naar het uiterlijk van zo'n encaustic kaart? Kijkt u dan maar eens op de voorkant van dit boekje; daar ziet u een tekening die ik zelf met behulp van vloeibare bijenwas heb gemaakt.

Ook in de toekomst zal ik blijven fladderen tussen mens en medium. In tegenstelling tot vroeger voel ik mij daar echter veel gelukkiger bij. Ik heb als het ware een evenwicht weten te vinden tussen mijn dagelijkse leven, mijn werkzame leven en dat wat mijn (potentiële) cliënten van mij verwachten.

De 19de eeuwse schrijver Nicolaas Beets stelde het al eens: "*Geluk is de harmonie tussen omstandigheden en behoeften*."

Daar sluit ik mij geheel bij aan, in het vertrouwen dat ik datzelfde principe niet alleen op mijzelf kan overbrengen maar ook op iedereen waarmee ik vanaf heden zal omgaan binnen mijn zakelijke en privéleven.